

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5CoCsp/26/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4621202851
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4621202851.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Olivera Kolenčíka, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: K. X., nar. XX.X.XXXX, bytom J. XXX/X, XXX XX S., o zaplatenie 1.047,01 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 1. apríla 2022 č. k. 4Csp/92/2021-78, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a III. **potvrdzuje.**

Žalovanému voči žalobcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (Okresný súd Topoľčany) rozsudkom zo dňa 1.4.2022 č. k. 4Csp/92/2021-78 pri právnom posúdení podľa § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 9, § 565, § 525 ods. 2, § 37 ods. 1, § 39, § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej iba „OZ“), § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 295 Civilného sporového poriadku (ďalej iba „CSP“) a § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z., o bankách, zamietol ako nedôvodnú žalobu žalobcu ohľadne zaplatenia sumy 622,56 eura spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 10.11.2021 do zaplatenia (výrok I.)

2. V časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 424,45 eura spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 10.11.2021 do zaplatenia, súd konanie v dôsledku späťvzatia žaloby žalobcom ohľadne zaplatenia sumy 424,45 eura s príslušenstvom, v čase pred nariadením prvého pojednávania vo veci samej, konanie podľa § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 CSP zastavil (výrok II.).

3. O náhrade trov prvoinštančného konania bolo súdom rozhodnuté za použitia ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 256 ods. 1 CSP tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal a to aj napriek tomu, že tento bol plne úspešný v konaní o zaplatenie sumy 622,56 eura s príslušenstvom, pričom ohľadne zaplatenia sumy 424,45 eura s príslušenstvom bola žaloba čiastočne bez uvedenia dôvodu voči žalovanému vzatá späť. Žalovanému by prináležala náhrada trov konania v plnom rozsahu, pretože mal v ňom plný úspech, avšak on náhradu trov konania vôbec nežiadal, resp. mu žiadne trovy v prvoinštančnom konaní nevznikli.

4. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, súd prvej inštancie skonštatoval, že žaloba žalobcu týkajúca sa zaplatenia sumy 622,56 eura s príslušenstvom nie je dôvodná, a preto ju v tejto časti zamietol. V konaní nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu so žalovaným uzatvoril dňa 11.9.2016 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru, predmetom ktorej bol bezúčelový spotrebný úver znejúci na sumu 1.200 eur, pričom k uzatvoreniu tejto zmluvy došlo za účinnosti zák. č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch.

Z uvedeného dôvodu bolo súdom skúmané, či predmetná zmluva vykazuje obsahové náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 cit. zákona a taktiež či v súvislosti s vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru a následnom postúpení pohľadávky na žalobcu došlo k dodržaniu zákonného postupu. V danom prípade s ohľadom na vykonané dokazovanie je nesporné, že tento spor je sporom spotrebiteľským, pričom ide o spor s ochranou slabšej strany, v ktorom spore je súd povinný realizovať odlišné postupy procesného charakteru, ktoré sú odlišné od procesných postupov odlišných a zároveň aj uplatňovaných vo všeobecnom sporovom konaní. Tieto procesné postupy sú odôvodnené zvýšenou ingerenciou zo strany konajúceho súdu ako orgánu ochrany práva v spotrebiteľských vzťahoch. Povaha spotrebiteľského sporu a samotné postavenie spotrebiteľa ako slabšej strany právneho a procesného vzťahu vylučuje uplatnenie prísnej koncentrácie konania typickej pre klasické všeobecné sporové konanie. Z tohto pohľadu spotrebiteľ môže predkladať, resp. označovať dôkazy a skutočnosti na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Podľa § 295 CSP, súd môže vo veci vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľom navrhnuté neboli, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, pričom súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí takýto dôkaz (rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 19.4.2018 vydaný pod sp. zn. 12Co/75/2017).

5. Pri rozhodovaní v danom spore bolo potrebné postupovať podľa § 92 ods. 8 zák. o bankách a § 525 ods. 2 OZ účinných v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky. Ak by postúpenie bolo realizované v rozpore so zákonom, bol by daný dôvod pre postup podľa § 39 OZ, podľa ktorého je neplatný právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza, resp. sa prieči dobrým mravom. V tomto smere bolo poukázané na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1 Obdo/92/2018 z 20.11.2019, sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28.3.2018 a sp. zn. 1Cdo/136/2019 zo dňa 26.2.2020. Špeciálna úprava pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru je upravená v ust. § 53 ods. 9 OZ, podľa ktorého môže dodávateľ v prípade plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy realizovaného v splátkach uplatniť právo podľa § 565 OZ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Podľa § 565 OZ prvá veta, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Potom proces postúpenia pohľadávky zo strany banky, ktorá je zároveň veriteľom postupovanej pohľadávky, je taký, že ak nastala splatnosť spotrebiteľom neuhradenej splátky, odo dňa jej splatnosti musí prejsť doba troch mesiacov omeškania splatením dlhu zo strany spotrebiteľa. Pred samotným postúpením pohľadávky banka je povinná preukázateľne vyzvať dlžníka na zaplatenie (§ 92 ods. 8 zák. o bankách) a dodržať aj špeciálne ust. § 53 ods. 9 OZ, t. j. upozorniť dlžníka ako spotrebiteľa, že po 15-tich dňoch si uplatní právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti celej svojej pohľadávky ak dovtedy ešte nenastala konečná splatnosť dlhu, a to v súlade s dohodou oboch zmluvných strán v súlade s ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ. Až následne je možné celú zosplatenú pohľadávku postúpiť inému subjektu. Je zrejmé, že banka pri spotrebiteľskom úvere nemôže postúpiť iba časť nesplateného dlhu (napríklad jednu splatnú splátku), ale pred postúpením buď musí vyčakať konečný termín splatnosti dlhu (s rizikom vystavenia sa možnému premlčaniu jednotlivých splátok) alebo urobiť jednostranný právny úkon vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlhu pre nesplnenie niektorej splátky za vyššie uvedených podmienok.

6. V danom prípade z výsledkov vykonaného dokazovania pre súd prvej inštancie vyplýva, že veriteľ (dodávateľ) predpísané zákonné podmienky pred postúpením pohľadávky nedodrжал. Ak zákonné predpoklady postúpenia pohľadávky na inú osobu nie sú dodržané, pohľadávka banky je nepostupiteľná. V prejednávanej veci banka výzvou zo dňa 5.12.2018 oznámila žalovanému, že je v omeškaní so splácaním viacerých pohľadávok, medzi ktorými bola uvedená aj pohľadávka zo spotrebiteľského úveru s identifikačným údajom LD1625600025 vo výške 88,08 eura (malo ísť o pohľadávku zo zmluvy č. 30168508951). V tejto výzve však nie je žiadnym spôsobom špecifikované, s ktorou splátkou je žalovaný v omeškaní a okrem toho vo výzve bolo uvedených ďalších 9 úverov bez bližšej špecifikácie omeškaných splátok. Výzva obsahovala upozornenie, že v prípade neuhradenia pohľadávky pristúpi banka k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti vyššie uvedených úverových produktov. Keďže v tejto výzve banka nešpecifikovala, s ktorou splátkou je žalovaný v omeškaní a od akej doby, tak nebolo možné objektívne zistiť, či od omeškania so zaplatením splátky uplynula doba najmenej tri mesiace. Okrem toho žalobca predložil iba podací hárok zo dňa 6.12.2018, podľa ktorého predmetná výzva mala byť žalovanému doručovaná, avšak žiadnym spôsobom žalobca nepreukázal, že výzva sa dostala do dispozičnej sféry žalovaného. Následne listom zo dňa 4.1.2019 oznámila banka žalovanému vyhlásenie splatnosti úveru, ale neuviedla pre nesplnenie ktorej konkrétnej splátky splatnej určitého dňa vyhlasuje mimoriadnu splatnosť úveru (§ 37 ods. 1 OZ). Keďže pohľadávka zo zmluvy o úvere sa automaticky

nestáva splatnou v celom rozsahu, v dôsledku nezaplatenia niektorej splátky, ale len v dôsledku jednostranného právneho úkonu - vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlhu s jasnou formuláciou, že veriteľ tak činí pre nezaplatenie konkrétnej splátky v dohodnutej lehote so žiadosťou o zaplatenie celého dlhu, tak je potrebné skúmať aj predchádzajúci proces týkajúci sa upozornenia spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva podľa § 53 ods. 9 OZ. Žalobca okrem toho nepredložil žiaden doklad o doručovaní oznámenia o vyhlásení splatnosti žalovanému, i keď zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere (jej čl. VI. bod 2) vyplýva, že pohľadávka sa stane splatnou dňom doručenia oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlžníkovi.

7. Obsah ust. § 92 ods. 8 zák. o bankách obsahuje osobitnú úpravu postúpenia pohľadávky písomnou zmluvou inej osobe a to aj osobe, ktorá nie je bankou, ale predmetom postúpenia môže byť peňažný záväzok klienta voči banke, s ktorým je nepretržite v omeškaní po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom sa tiež vyžaduje existencia písomnej výzvy na úhradu peňažného záväzku adresovaná klientovi. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávku banky nie je možné postúpiť tretej osobe, pretože tomu bráni obsah ust. § 525 OZ, ktorý má za následok absolútnu neplatnosť postúpenia, na ktorú súd prihliada aj bez námietky, t. j. z úradnej povinnosti. Ak je pre platnosť postúpenia potrebné splniť určité podmienky uvedené v § 92 ods. 8 zák. o bankách, bol žalobca povinný preukázať predpoklady vlastnej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je potom povinný preukázať, že pred samotným postúpením banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomuto zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku minimálne 90 dní. Nepreukázanie uvedeného má za následok nepreukázanie aktívnej legitímácie postupníka. Potom žalobca na preukázanie platného postúpenia pohľadávky je povinný preukázať, že jeho výzva sa dostala do dispozičnej sféry dlžníka. V tomto súdnom konaní žalobca nepredložil žiadnu výzvu adresovanú žalovanému pred samotným postúpením pohľadávky a ani doklad o doručovaní takejto výzvy.

8. Na základe týchto skutočností svedčiacich o tom, že citované zákonné ustanovenia, ktoré je potrebné dôsledne dodržať pred postúpením pohľadávky, neboli dodržané, súd prvej inštancie dospel k tomu záveru, že celý právny úkon postúpenia pohľadávky je absolútne neplatný pre jeho rozpor so zákonom v zmysle § 39 OZ. Vychádzajúc z uvedeného bolo nutné konštatovať, že žalobca opierajúci o zmluvu o postúpení pohľadávky, v tejto prejednávanej veci nebol aktívne legitimovaný a práve z tohto dôvodu bolo potrebné ním podanú žalobu zamietnuť. Vzhľadom k tomu, že súd vyhodnotil predmetné postúpenie pohľadávky za absolútne neplatný právny úkon, podanej žalobe nebolo možné vyhovieť preto, že v nej uvedený žalobca nebol nositeľom uplatneného práva, pretože na základe neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky nemohol platne nadobudnúť právo na zaplatenie dlhu zo zmluvy o úvere voči žalovanému. Na zdôraznenie správnosti takto zaujatého stanoviska poukázal súd na obsah výzvy banky zo dňa 5.12.2018, z ktorej nie je zrejmé, s ktorou splátkou je žalovaný v omeškaní a od akého dátumu a či potom uplatnenie práva v zmysle § 53 ods. 9 OZ došlo k uplynutiu trojmesačnej lehoty od omeškania so zaplatením splátky. Okrem toho žalobca neprodukoval žiaden dôkaz o tom, že predmetná výzva bola žalovanému doručená. Následné oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru vôbec neuvádza, s ktorou splátkou a odkedy bol žalovaný v omeškaní, a teda z obsahu tohto oznámenia nie je možné zistiť, či zo strany banky došlo k splneniu podmienok pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, a preto takýto právny úkon je kvôli jeho neurčitosti neplatným v zmysle § 37 ods. 1 OZ. Súd potom nemal za preukázané, že pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru boli splnené všetky zákonné podmienky k tomu, aby následne tento úver (dlh) mohol byť platne postúpený žalobcovi. Žalobca navyše žiadnym spôsobom nepreukázal ani doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalovanému, čo v zmysle uzavretej zmluvy bolo podmienkou toho, aby došlo k splatnosti celej postúpenej pohľadávky. Vzhľadom k tomu, že v danom prípade nedošlo k riadnemu zosplateniu spotrebiteľského úveru, tak následne nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu celej pohľadávky rezultujúcej z predchádzajúceho zosplatenia úveru na žalobcu (§ 39 a § 525 ods. 2 OZ). Okrem toho žalobcom nebol predložený žiadny dôkaz o doručovaní výzvy na zaplatenie pred postúpením pohľadávky zo strany právneho predchodcu žalobcu. V takomto prípade žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu pre uplatnenie uvedeného nároku v súdnom konaní. S poukazom na tieto dôvody súd prvej inštancie podanú žalobu v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 622,56 eura s príslušenstvom, ako nedôvodnú zamietol.

9. Záverom prvoinštančný súd poukázal, že žalobca vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 21.1.2022 uvádzal, že mimoriadna splatnosť úveru bola vyhlásená pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 27.12.2018, tak takéto tvrdenie nemá žiadnu logiku, nakoľko k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti došlo písomným podaním zo dňa 4.1.2019 a v takomto prípade by veriteľ nemohol vyzvať dlžníka na zaplatenie omeškanej splátky svojou výzvou zo dňa 5.12.2018, čo je zjavne pred splatnosťou samotnej splátky, pre ktorú mala byť vyhlásená mimoriadna splatnosť celého úveru. Okrem toho za takéhoto stavu by nedošlo k dodržaniu lehôt zakomponovaných v obsahu ust. § 53 ods. 9 OZ.

10. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v časti výroku o zamietnutí žaloby (výrok I.) a v súvisiacom výroku o náhrade trov prvoinštančného konania (výrok III.) včas odvolanie. Poukázal na danosť odvolacích dôvodov podľa § 365 CSP, t. j. nesprávne právne posúdenie veci prvoinštančným súdom, nesprávne skutkové zistenia súdu na základe ním vykonaných dôkazov a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo v prípade žalobcu k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a podľa § 388 CSP tento zmenil tak, že žalobe žalobcu vyhovie a prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a aj odvolacieho konania v plnom rozsahu. Eventuálne navrhol napadnutý rozsudok v zmysle ust. § 389 ods. 1 CSP v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň vyčíslil aj výšku požadovanej náhrady trov odvolacieho konania v sume spolu 98,77 eura.

11. V konaní bolo celkom nesporne preukázané, že právny predchodca žalobcu pred postúpením pohľadávky dodržal všetky podmienky kladené v ust. § 92 ods. 8 zák. o bankách. Žalovaný bol totiž v omeškani so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite, dlhšie ako 90 kalendárnych dní a to najneskôr od 31.9.2018, kedy naposledy z titulu úveru uhradil postupcovi plnenie v sume 24,06 eura, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo dňa 9.11.2021. V danom prípade vypracoval výzvu zo dňa 5.12.2018 na zaplatenie a dňa 4.1.2019 Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru a výzva na zaplatenie. Ohľadom doručovania vyššie uvedených výziev je žalobca toho názoru, že jeho skutkové tvrdenia v tomto smere neboli v priebehu konania sporné a rozporoval ich výlučne súd. Žalovaný v priebehu konania poznamenal, že chce žalovanú pohľadávku splatiť. Na podporu svojej argumentácie bola daná odvolaciemu súdu do pozornosti rozhodovacia prax vyšších súdnych autorít obsiahnutá v uznesení Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 9CoCsp/81/2020 zo 16.3.2021, Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 41CoCsp/48/2021 z 23.2.2022. Žalovaný žiadne skutkové tvrdenia žalobcu na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 1.4.2021 nepoprel (§ 150 ods. 1 a § 151 ods. 1 CSP).

12. Žalobca nijako nepopiera, že súd môže vykonať v spotrebiteľských sporoch v zmysle § 295 CSP aj také dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol. Ak mal súd pochybnosti o skutkových tvrdeniach žalobcu ohľadom doručovania výziev, mal dopytovať žalovaného, avšak takýto dôkaz nevykonal. Z pozície pomyselného zástupcu a advokáta žalovaného ako spotrebiteľa aktívne rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu, a to aj napriek ich nepopretí zo strany žalovaného. Postupca naďalej zastáva názor, že postupoval v prísnom súlade s obsahom ust. § 92 ods. 8 zák. o bankách, pričom aj prvoinštančný súd v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatuje, že zrejme postupom podľa § 92 ods. 8 cit. zák. nebol podľa jeho názoru preukázaný, čo však samo o sebe neznamená, že tento postup nebol postupom dodržaný. Žalobca pri rešpektovaní názoru súdu o nepreukázaní platnosti postúpenia pohľadávky z jeho strany je síce veriteľom spotrebiteľa, avšak nemal by od neho titulom dlhu prijať žiadne ďalšie plnenia a to ani za situácie, že by na tom žalovaný trval, pretože by sa vystavil riziku súdneho konania. Dôsledkom takéhoto rozhodnutia súdu sa žalovaný dostáva do stavu absolútnej právnej neistoty, lebo nevie komu má plniť. Z uvedeného dôvodu je napadnuté rozhodnutie považované žalobcom iba za veľmi zdanlivo ochraňujúce spotrebiteľa, pretože v skutočnosti môže byť spotrebiteľ poškodený za situácie, keď on samotný nespochybnuje platnosť postúpenia, ale túto spochybnuje až súd, ktorým na tento účel poskytol priam procesnú obranu. V tejto súvislosti bolo žalobcom poukázané na obsah rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11CoCsp/43/2020 zo dňa 27.5.2020, Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43Csp/40/2020 zo dňa 21.10.2020 a Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Co/84/2019 zo dňa 29.5.2020.

13. Napadnutý rozsudok je potrebné považovať aj za prekvapivé rozhodnutie z toho dôvodu, že mu ani len nemohla vzniknúť povinnosť dodatočného tvrdenia za nespornosti skutkového stavu. Splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zák. o bankách nebolo medzi stranami sporu sporné, pričom boli rozporované iba súdom, ktorý ako arbiter procesu celkom evidentne týmto postupom de facto prevzal

zastupovanie slabšej strany, čo mu však ust. § 295 CSP neumožňuje. Tu poukázal na nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 547/2013 a čl. 2 ods. 1, 2 CSP.

14. Žalovaný sa k podanému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

15. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie v danej veci bolo podané oprávneným subjektom v rámci zákonnej lehoty pre podanie odvolania v zmysle § 362 ods. 1 CSP, akceptujúc rozsah a dôvody podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku I. a v súvisiacom výroku III. o náhrade trov konania bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Následne odvolací súd podané odvolanie žalovaného vyhodnotil za nedôvodné, s rozhodnutím o ňom tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

16. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP, súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 295 CSP, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ale je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

Podľa § 290 CSP, spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

Podľa § 300 CSP, na konanie podľa tohto oddielu sa primerane použijú všeobecné ustanovenia o konaní, ak nie je ustanovené inak.

Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

17. V danom prípade odvolací súd v súvislosti so skúmaním dôvodnosti podaného odvolania žalobcom, rešpektujúc svoju zákonnú povinnosť vyhodnotiť, či napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. nebol vydaný v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ust. § 389 ods. 1 CSP, dospel k záveru, že napadnutý rozsudok ani jednou v tomto zákonom ustanovení obsiahnutou procesnou vadou netrpí, a preto vo vzťahu k nemu zvolil procesný postup podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, ktorý sa prejavil v potvrdení napadnutého rozsudku v jeho výrokoch I. a III., ako vecne správneho. V prejednávanej veci je potrebné vychádzať z jej špecifik a takisto aj z tej skutočnosti, že ide o spotrebiteľský spor s ochranou slabšej strany, ktorou je spotrebiteľ.

18. Pokiaľ ide o rozsah vykonaného dokazovania prvoinštančným súdom, tak tento je potrebné vyhodnotiť za dostatočný a realizovaný na základe posúdenia vykonaných dôkazov v intenciách ust. § 191 ods. 1 CSP, t. j. jednotlivo ako aj v ich vzájomnej súvislosti, aplikujúc zo strany súdu prvej inštancie účinné ustanovenia všeobecného hmotnoprávneho predpisu (OZ) a špeciálnych právnych predpisov (zákon o spotrebiteľských úveroch a zákon o bankách), tak ako sú odcitované v rámci bodu 5 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Pri akceptácii uvedeného, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a III. ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v ďalšom odkazuje na obsah jeho odôvodnenia, s ktorým sa stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP).

19. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd poznamenáva, že sa stotožňuje s konštatovaním prvoinštančného súdu ohľadne nedostatku výzvy banky ako právneho predchodcu žalobcu zo dňa 5.12.2018, z obsahu ktorej nie je možné určiť (zistiť), s ktorou splátkou je vlastne žalovaný v omeškaní a zároveň aj od akého dátumu. Uvedenie presnej špecifikácie takejto splátky v rámci výzvy je dôležité preto, aby súd v zmysle § 53 ods. 9 OZ nad všetky pochybnosti mohol zistiť dodržanie, resp. uplynutie trojmesačnej zákonnej lehoty. Ďalším dôvodom pre potvrdenie napadnutého rozsudku v jeho vyhovujúcom výroku I. boli aj žalobcom prezentované nejasnosti v rámci jeho písomného vyjadrenia zo dňa 21.1.2022 spočívajúce v tom, že ak mimoriadna splatnosť úveru bola vyhlásená pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 27.12.2018 a k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti došlo podaním zo dňa 4.1.2019, potom veriteľ nemohol výzvou zo dňa 5.12.2018 vyzvať dlžníka na zaplatenie omeškanej splátky, t. j. ešte pred samotnou splatnosťou splátky, pre ktorú mala byť vyhlásená mimoriadna splatnosť celého poskytnutého úveru. V takomto prípade sa jedná o porušenie ust. § 565 a § 53 ods. 9 OZ. Odvolací súd sa stotožňuje aj so zaujatým právnym názorom súdu prvej inštancie odvíjajúceho sa od tej skutočnosti, že žalobca v danom spore neuniesol dôkazné bremeno v tom smere, aby preukázal doručenie výzvy zo dňa 5.12.2018 a oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 4.1.2019 žalovanému. V kontexte uvedeného je následne potrebné súhlasiť so zaujatým právnym záverom prvoinštančného súdu spočívajúcom na nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane v tomto spore vystupujúceho žalobcu kvôli nedodržaniu esenciálnych náležitostí zakotvených v ust. § 92 ods. 8 zák. o bankách, § 565 a § 53 ods. 9 OZ, čo v konečnom dôsledku vyvolalo absolútnu neplatnosť postúpenia pohľadávky na postupcu, t. j. žalobcu, s následným nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie podľa § 39 OZ na jeho strane. Vzhľadom k tomu, že neplatnosť právneho úkonu podľa § 39 OZ je kvalifikovaná z právneho hľadiska ako absolútna, čo znamená, že pôsobí proti každému a súd musí prihliadať na ňu z úradnej povinnosti (ex off), na vecnej správnosti napadnutého rozsudku nič nemení ani stanovisko prezentované žalovaným v tomto spore, ktorý mienil žalovanú pohľadávku uhradiť.

20. Na margo odvolacej námietky žalobcu týkajúcej sa jeho tvrdenia, že súd prvej inštancie v súvislosti s konštatovaním nedoručenia výzvy zo dňa 5.12.2018 a oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 5.1.2019 žalovanému porušil ust. § 151 ods. 1 CSP, pretože zo strany žalovaného skutkové tvrdenia žalobcu v tomto smere neboli popreté, odvolací súd poznamenáva, že žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno ohľadne preukázania doručenia týchto dokumentov žalovanému, ktoré neuniesol, pričom žalovaný ako osoba nezalá práva doručenie týchto dokumentov v spore nespochybnil. Pokiaľ ide o doručovanie výzvy zo dňa 5.12.2018 žalovanému, žalobca doručenie iba čiastočne preukázal podacím hárkom, zatiaľ čo v prípade doručovania oznámenia o mimoriadnej splatnosti úveru žalovanému žiadny doklad do spisu nedoložil. Z uvedeného dôvodu odvolací súd k takto vnesenej námietke s poukazom na ust. § 295 CSP ako aj tú skutočnosť, že ide o spotrebiteľský spor, v ktorom má spotrebiteľ postavenie slabšej strany, zaujal také stanovisko, že nie je spôsobilá vyvolať zmenu, prípadne zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku I.

21. Ako vecne správny, podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil odvolací súd aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvoinštančného konania.

22. Vzhľadom na tieto dôvody, odvolací súd podané odvolanie žalobcu považoval za nedôvodné s rozhodnutím o ňom tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

23. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP s tým, že ich náhradu úspešnému žalovanému voči neúspešnému žalobcovi nepriznal, pretože žalovanému žiadne odvolacie trovy nevznikli, resp. si ich vôbec neuplatnil.

24. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon v § 420 až § 423 CSP pripúšťa.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. To neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).